

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησις δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησις φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις 27 Μαΐου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 26

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυσθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ὅκτὼ μέρες βιάσταν ἡ διάφορος αὐτὴ ἐργασία. Ἐτελείωσαν δηλαδὴ πρὶν γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις στὸν σωρὸ τῶν πυριτίων. Καὶ οἱ ἀποικοὶ ἐπωφελήθησαν γιὰ νὰ κατασκευάσουν ἐν τῷ μεταξὺ μερικὰ δοχεῖα ἀπὸ ἀργίλλου καὶ νὰ κτίσουν μὲ τοῦτ' ἕνα ἰδιαίτερο φούρνο, ποὺ θὰ τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ τὸ καθάρισμα τοῦ θειικοῦ σιδήρου. Ἐτελείωσε καὶ αὐτὸς ὡς τῆς 18 Μαΐου, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν χημικὴ ἐργασία. Οἱ ἀποικοὶ εἶχαν γίνῃ οἱ καλλίτεροι ἐργάτες τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνάγκη τοὺς ἔκαμε.

Μὲ τὸ ψήσιμο, ὁ σωρὸς τῶν πετρῶν εἶχε μεταβληθῇ εἰς θειικὸν σίδηρον, θειικὸν ἄλουμινιον, σιλίγγιον, κάρβουνο καὶ στάκκη. Ἐκ τῆς πῆραν ὅλ' αὐτὰ ἀνάγκη καὶ τὰ ἔβαλαν σὲ μιὰ γούρνα γεμάτη νερό. Τάνακά-τεψαν καλὰ καὶ ἔπειτα τᾶφισαν νὰ κατακαθίσουν. Ἐπὶ τὸ τέλος τὰ ἐσύρωσαν καὶ ἀπέκτησαν ἔτσι ἕνα ὑγρὸ καθάρ, μιὰ διάλυσι θειικοῦ σιδήρου καὶ θειικοῦ ἄλουμινίου, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα συστατικὰ εἶχαν μείνῃ ἀδιάλυτα.

Ὅταν τὸ ὑγρὸ αὐτὸ ἐξατμίσθη ἐν μέρει, ἐσχηματίσθησαν κρύσταλλοι θειικοῦ σιδήρου. Αὐτοὺς τοὺς ἐπῆραν καὶ ἄφισαν τὸ ὑπόλοιπο ὑγρὸ ποὺ δὲν εἶχε ἐξατμισθῇ καὶ ποὺ περιεῖχε μόνον τὸ θειικὸν ἄλουμινιον.

Τώρα, ἀπὸ τοὺς κρυστάλλους ἐκείνους, ὁ Κύριος Σμιθ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ θειικὸν ὀξύ. Τοὺς ἔβαλε λοιπὸν μέσα

στὰ δοχεῖα ποὺ εἶχαν κατασκευάσῃ ἐπί-τηδες καὶ τοὺς ἐφύρτισε. Καὶ ὡς τῆς 20 Μαΐου, σὲ δώδεκα δηλαδὴ ἡμέρες, ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσῃ. Τὸ θειικὸν ὀξύ ἀναδόθηκε σὲ ἀτμούς, ποὺ ἐπυκνώθηκαν ὕστερα καὶ ἐσχηματίσαν ἕνα ὑγρὸ. Ἔτσι ὁ Κύριος Σμιθ εἶχε στὴ διάθεσί του τὴν πολύτιμη οὐσία ποὺ τοῦ ἐχρειάζετο, γιὰ νὰ ποκτήσῃ καὶ ἄζωτικὸν ὀξύ. Αὐτὸ πιά δὲν ἦταν δύσκολο. Ἀνακάτεψε ἀπλῶς τὸ θειϊ-

κὸν μὲ νίτρον καὶ ἔκαμε ἄζωτικὸν ὀξύ. Μὰ τί τὸ ἤθελε καὶ αὐτό; Δὲν εἶχε πῇ τίποτα ἐστὺς συντρόφους του. Μόνος του, παρήμερα, σχεδὸν κρυφά, τὸ ἀνακάτεψε μὲ γλυκερίνη καὶ ἀπέκτησε ἕνα ὑγρὸ ὑποκίτρινο καὶ λιπαρό. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἐργασία ἔγινε μακριὰ ἀπὸ τὰ Καμίνια, ἐπειδὴ ὑπῆρχε φόβος ἐκρήξεως. Εὐτυχῶς δὲν συνεβῆ κανένα κακὸ καὶ ὁ Κύριος Σμιθ γύρισε ἀπὸ καὶ μὲ μιὰ φιάλη, ποὺ τὴν εἰδείξε στοὺς φίλους του, λέγων ἀπλῶς:

— Ὅριστε καὶ νίτρο-γλυκερίνη!

Ἦταν πραγματικῶς ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἐκρηκτικὴ οὐσία, ποὺ ἔχει δεκαπλάσια δύναμι ἀπὸ τὴν κοινὴ πυρίτιδα, ἀλλὰ ποὺ ἀπαιτεῖ μεγάλες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ γίνωνται δυστυχήματα. Σήμερα τὴν ἀνακατεῦσαν μὲ ἀργίλλου ἢ μὲ ζάχαρι καὶ τὴ μεταβάλλουν σὲ δυναμίτιδα, ποὺ εἶνε λιγώτερο ἐπικίνδυνον. Ἀλλὰ τότε ἀκόμη ἡ δυναμίτις δὲν ἦταν γνωστὴ.

— Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ γιατρικὸ θάνατινάξωμε τοὺς βράχους μας; ρώτησε ὁ Πέγκροφ μὲ ἀρκετὴ δυσπιστία.

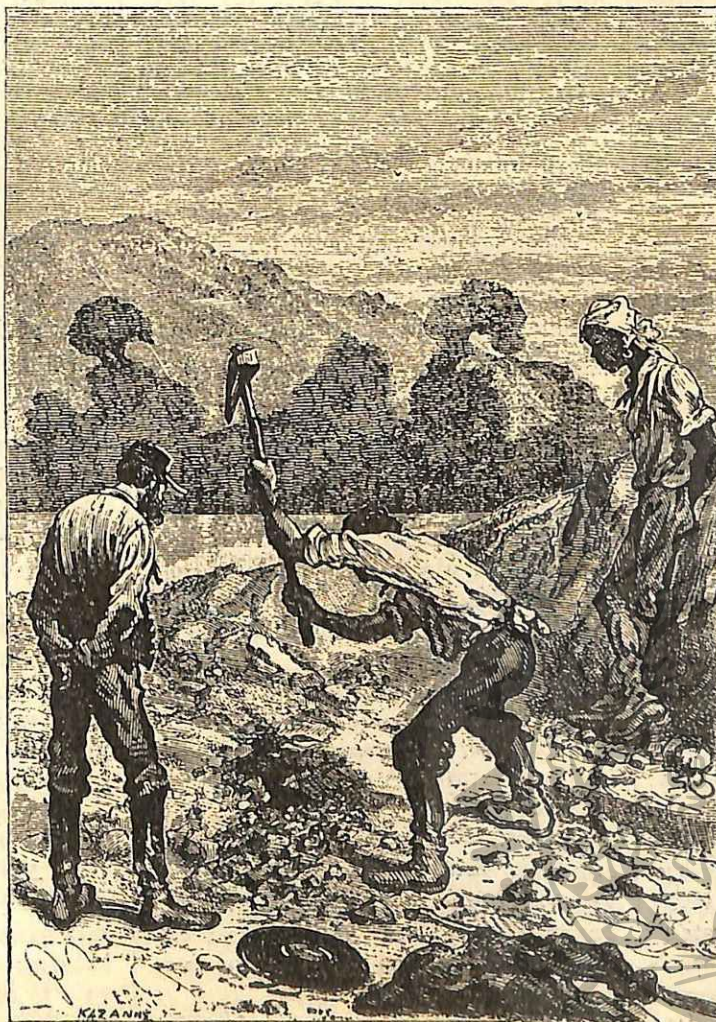
— Ναι, φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Καὶ ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ ὁ γρανίτης εἶνε σκληρὸς καὶ θάνατισταθὴ πολὺ ἐτὴν ἐκρήξει, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε μεγαλύτερον.

— Καὶ πότε θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό, κύριε Σμιθ;

— Αὐριο, μόλις κάμωμε μιὰ τρύπα στὸ βράχο...

— Βράδα φουρνέλλοι! ἐφώναξε ὁ ναύτης φαϊρά.

Τὴν ἄλλη μέρα, 21 Μαΐου, πρωὶ-πρωὶ, οἱ ἀποικοὶ ἐπῆ-γαν ἐπὶ τὴν μύτη ἐκείνη ποὺ ἐσχηματίζε ἡ ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης Γκράντ, πεντακό-σια μόνον βήματα ἀπὸ τὴν ἀ-

«Ὁ Πέγκροφ, ὀπλισμένος μὲ μιὰ δίκαλλα...» (Σελ. 206, στ. α')

κτλ. Σ' αυτό το μέρος, το ροπέδιο ήταν χαμηλότερο από την επιφάνεια των νερών, που έφτανε από το γρανίτιό τους πλαίσιο. Αυτό το πλαίσιο επρόκειτο τώρα να σπάσουν. Τότε τα νερά θα εξέφρευαν και θα εσχματίζαν ένα ρυάκι, που θα έτρεχε λίγο στη γροσμή επιφάνεια του οροπέδιου κι' από εκεί θα έπεφτε κάτω, στην άκρογαλιά.

Ο Πέγκροφ, ώπλισμένος με μια δι-
κέλλα, που την χειριζόταν με δύναμη και
δεξιότητα, άρχισε να κτυπά τον γρανίτη.
Η έργασία βάσταζε πολύ, γιατί έπρεπε
να ανοιχθεί μια τρύπα για δέκα τουλάχιστο
λίγρες νιτρογλυκερίνης. Αλλά έδοθήθησε
κι' ο Νάβ κι' ως της τέσσερης το απόγευ-
μα το φουρνέλλο ήταν έτοιμο.

Αλλά πώς θα έβαζαν φωτιά στη νιτρο-
γλυκερίνη; Αν την άναβαν απλω, θα έ-
καίγεται χωρίς έγκρη. Για να έκαρξη ή
νιτρογλυκερίνη, πρέπει να κτυπηθεί με
δύναμη, γι' αυτό στα φουρνέλλα μεταχει-
ρίζονται φυσικάκια με βαμβάκοπορίδα.

Η μια έγκρηξε δηλαδή φέρνει την άλλη.
Έπειδή όμως ο Κύρος Σμιθ δεν είχε τέ-
τοια ουσία στη διάθεσή του, έσκέθηκε
άλλο μέσον: να κτυπήσει μ' ένα σφυρί λί-
γες σταγόνες νιτρογλυκερίνης, εκεί επάνω
στο χείλος της γεμάτης τρύπας. Ποιος όμως
θαδινε αυτή τη σφυριά, που θα τον άνα-
τίνανε στον άέρα; Απλούστατα, ή σφυ-
ρια θα έπεφτε μονάχη της. Από πάνω
από το φουρνέλλο, έστησαν τρία ξύλα κι'
εσχημάτισαν σε μια πυραμίδα. Από την
κορυφή αυτής της πυραμίδας έκρέμασαν με
σχοινί από ξερα χορτάρια, βουτηγμένα σε
θείαφι, ένα σίδερο βαρύ. Έν άλλο θεια-
φόχοινο, μακρύτερο, το ένωσαν με το
πρώτο και άφισαν την άκρη του να πέση
κάτω, να συρθεί στο έδαφος, 'ς αρκετή ά-
πόσταση από το φουρνέλλο. Αυτή την ά-
κρη θάναβαν και θάφρευαν. Κι' όταν, σι-
γά-σιγά, ή φωτιά του θειαφοχοίνου θα
έφθανε ως την κορυφή της πυραμίδας, ως
το άλλο σχοινί που κρατούσε κρεμασμένο
το σίδερο, αυτό θα κόβονταν αμέσως, το
βάρος θάπεφτε, θα κτυπούσε με δύναμη
της σταγόνες της νιτρογλυκερίνης επάνω
στο γρανίτη κι' ή έγκρηξε θα έγίνετο.

Αφού έτελειώσε όλη αυτή ή προετοι-
μασία, ο ίδιος ο Κύρος Σμιθ έβαλε φωτιά
στο φυτίλι κι' έγύρισε με τους συντρόφους
του στα Καμίνια. Είχε λογαριάσει ότι θα
έχρειάζοντο είκοσιπέντε λεπτά της ώρας
για να καή το φυτίλι ως εκεί που ένωμένο
με το άλλο σχοινί. Και πραγματικώς, ύ-
στερ' από είκοσιπέντε λεπτά, άκούσθηκε
ένα ήρότος τρομακτικός, άπερίγραπτος·
κι' όλο το νησί έσεισθή από τα θεμέλιά
του. Ένας τεράστιος σωρός από πέτρες
τινάχθηκε ψηλά, σκν από κρατήρα ήφαι-
στείου. Οι βράχοι των Καμινιών έτραν-
τάχθηκαν κι' οι άποικοι, αν και δυο μί-
λια μακριά από το φουρνέλλο, έπεσαν
χάμω.

Σηκώθηκαν εύθες, άνέσθηκαν στην Τε-
ψιθέα κι' έτρεξαν στο μέρος όπου είχε
γίνη ή έγκρηξε.

— Ουρά!.. έφώναξαν όλοι.

Το γρανίτινο πλαίσιο της λίμνης είχε
σπάσει. Ένα γάργαρο νερό εξέφρευε με
όρμη από το πλατύ άνοιγμα, έτρεχε άφρι-
σμένο στο οροπέδιο, έφθανε ως το χείλος
του κι' από εκεί, — από ένα ύψος τριακο-
σίων ποδιών, — έκρημνίζετο κάτω στ' ά-
κρογαλιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ο Πέγκροφ δεν άμφιβάλλει πιά για τίποτα!
— Το παλιό μεταγρηστήρι της λίμνης.
— Δρόμος μέσα στο γρανίτη. — Ο Τόπ χάνε-
ται. — Η κεντρική σπηλιά. — Πάλι μυστή-
ριο! — Η επιστροφή.

Το σχέδιο του Κύρου Σμιθ είχε έπι-
τύχη. Κατά τη συνήθειά του όμως, δεν έ-
δειχνε την ευχάριστη του. Με τα χείλη
σφιγμένα, με τα μάτια προσηλωμένα κά-
που, έμενε αλίνητος.

Ο Χάρμπερτ ήταν κατενθουσιασμένος.
Ο Νάβ χοροπηδούσε. Κι' ο Πέγκροφ
κουνούσε το κεφάλι του κι' έμυρμούριζε:

— Μηχανικός μια φορά!..

Η νιτρογλυκερίνη είχε κάμη καλά τη
δουλιά της, πραγματικώς. Ο δόχος του
νερού που έχύνετο από το καινούργιο αυτό
μεταγρηστήρι, ήταν τριπλάσιος από εκεί-
νον που άδειάζε από το παλιό. Σε λίγο
λοιπόν ή επιφάνεια της λίμνης θα έχαμη-
λωνε τουλάχιστο δυο πόδια.

Οι άποικοι γύρισαν στα Καμίνια για
να πάρουν δινέλλες, λιστούς, σχοινιά,
ταχυμάκια και ύσκα. Έπειτα ξαναέδθηκαν
στο οροπέδιο. Ο Τόπ τους άκολουθούσε.

Εκεί που πήγαιναν, ο ναύτης δεν μπό-
ρεσε να μ'ην π'η στον μηχανικό:

— Το ξέρετε, κύριε Σμιθ, ότι μ' αυτό
το γιαντιό, θα μπορούσαμε να νάντινέξωμε
όλο το νησί μας;

— Το νησί μόνο; άποκρίθηκε ο μηχαν-
ικός. Και μια ήπειρο, κι' όλος τ'ς ήπει-
ρους, κι' όλη τη γή. Είναι ζήτημα ποσού.

— Αυτή ή νιτρογλυκερίνη, ξαναρώτησε
ο ναύτης, δεν θάκανε και για τα τουφέ-
κια μας;

— Όχι. Μπορούμε όμως να κάμωμε
πυρίδα, τώρα που έχουμε άξωτικόν όξύ,
νίτρο, θειαφι και κάρβουνο. Δυστυχώς,
μ'ας λείπουν τα τουφέκια...

— Ω, κύριε Σμιθ!.. με λίγη καλή θέ-
ληση, γίνονται κι' αυτά.

Ορισμένως ο Πέγκροφ είχε σβύση την
λέξη «άδύνατον» από το λεξικό της νήσου
Λίγκολν!

Οι άποικοι έπήγαν τώρα κατευθείαν
στο παλιό μεταγρηστήρι, στην τρύπα έ-
κείνη, που σε λίγο θα έφανερώνετο. Κι'
έπειδή τα νερά δεν θάπεφταν πιά εκεί-
μέσα, θα ήταν εύκολο να εξέτάσουν το έ-
σωτερικό της.

Πραγματικώς, στη γρανίτινη όχθη της
λίμνης, και τώρα επάνω από την επιφά-
νεια του νερού, παρουσιάσθηκε ή περίφημη

τρύπα. Είχε πλάτος είκοσι περίπου πο-
διών, άλλα ύψος μόνο δυο, κι' έμοιαζε με
τόρμιο όχετό στην άκρη κανώνος πέφ-
δρομίου. Οι άποικοι δεν μπορούσαν να
περάσουν από εκεί. Αλλά ο Πέγκροφ κι'
ο Νάβ έπιασαν της δινέλλας και σε μια
ώρα της έδωσαν και το ύψος που έχρειά-
ζετο.

Ο μηχανικός έπλησίασε τότε κι' είδε,
ότι το μεταγρηστήρι αυτό, ό όχετός να
πούμε, στην άρχή του τουλάχιστο, δεν
προχωρούσε κατακάθετα, άλλα με μια
κλίση τριάντα ή τριανταπέντε μοιρών. Μπο-
ρούσαν λοιπόν να καταβούν από εκεί μέσα
και, αν έξακολουθούσε έτσι, να φθάσουν
ως την επιφάνεια της θάλασσας. Και αν,
όπως ήταν πολύ πιθανό, ύπήρχε στο έσω-
τερικό του γρανιτινού όχθου καμιά με-
γάλη κοιλότητα, θα εύρισκεν ίσως τρόπο
να τη χρησιμοποιήσουν.

— Λοιπόν, κύριε Σμιθ; τί στεκόμαστε;
ρώτησε ο Πέγκροφ, ανυπόμονος να χωθή
σ' εκείνο τον όχετό. Νά, ο Τόπ μ'ας έ-
πρόλαβε!

— Ναί, άλλα πρέπει να χωμε και
φώς, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ. "Ας
κόψη ο Νάβ λίγα δαδιά.

Ο Νάβ έτρεξε τότε στην όχθη της
λίμνης, όπου ήταν πευκα και άλλα διά-
φορα ρητινώδη δένδρα, έκοψε άπ' αυτά
κάμποσα κλαδιά, με τη βοήθεια του
Χάρμπερτ τα έκαμε σε λαμπάδες και
τάναψ με τα ταχυμάκια. Οι άποικοι,
μ' αυτά τα φωτά, μπήκαν στη σκοτεινή
τρύπα.

Και να κάτι που δεν το περίμεναν:
Η διάμετρος αυτής της τρύπας μεγά-
λωνε ολοένα' ώστε άμα προχώρησαν
λίγο, οι φίλοι μας μπορούσαν να κατε-
βαίνουν όρθιοι. Τα γρανίτινα τοιχώματα,
δουλεμένα τόσον καιρό από τα νερά
που έπεφταν εκεί - μέσα, είχαν γίνη
πολύ γλυρστερά κι' οι άποικοι έπρεπε να
φυλαχθούν από τα επικίνδυνα γλιστρή-
ματα. Έδόθησαν λοιπόν ο ένας με τον
άλλο μ' ένα σχοινί, όπως το κάνουν οι
όρειβάτες. Εύτυχως, κάποια έξογκώ-
ματα του γρανίτη, που εσχημάτιζαν ά-
ληθινά σκαλιά, έκαναν την κατάβασι
εύκολότερη. Σταλαγματιές, κρεμα-
σμένες άκόμη στα τοιχώματα, έλαμπαν
έδω κι' εκεί στο φώς των δαδιών, που
θάλεγε ότι ο υπόγειος εκείνος διάδρο-
μος ήταν στολισμένος με άναρίθμητους
σταλακτιτές.

Ο Κύρος Σμιθ παρατήρησε προσε-
κτικά τον μαύρο γρανίτη των τοιχωμά-
των. Δεν είχε ούτε ένα σχίσμα, ούτε
μια χαραμάδα. Ένας όγκος στερεώτα-
τος, συμπαγής, σφικτός, σκληρός. Ο
υπόγειος λοιπόν εκείνος διάδρομος έ-
φαινετο άρχαίος όσο και το νησί. Δεν
τον είχαν σκάψι, λίγο - λίγο τα νερά.
Τον είχε κάμη ο Πλούτων και όχι ο
Ποσειδών.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΛΑΜΠΑ ΤΟΥ ΛΑΔΙΟΥ

Αάστητοί μου,

Ο πραγματών
αίσθάνομαι: πε-
ρισσότερο την έλ-
λειψη: αυτό τον
καιρό: το ψω-
μιού και το γκα-
ζιού. Δεν έτυχε
να έχω στο σπίτι
μου έγκατάστασι
ηλεκτρικού κι' έ-
πειδή, καθώς ξέ-
ρετε, μ'ας τελεί-
ωσαν τα κάρβου-
να, και το γαζι,
— το μόνο που εί-
χα, — έκόπη, ύ-
ποχρεώθηκα να
μεταχειρισθώ λυ-
λου' είδους σωτισμό, όχι βέβαια καλλί-
τερο. Γιατί εκείνες της ημέρες, που
έσταμάτησε το εργοστάσιο του γκαζιού,
ούτε πετρέλαιο ύπήρχε, ούτε σπέρτο.
Η άστυλίνη πάλι μου μωρίζει και με
θαμπώνει. "Όσο για τη θαλίνη, αυτή
δεν είχε έφρευεθ, ούτε δεν ξέρω ποι-
άλλη νέα φωτιστική ύλη. Αγόρασα λοι-
πόν απλούστατα ένα τετράρωτο λύχνω,
— άπ' αυτούς που τους έφαναζαν στο δρόμο
οι πωλητές «τα νέα ηλεκτρικά», — κι'
εκαθάρισα μια παλιά, ξεχασμένη λάμπα
του λαδιού, που την μεταχειρίζομαι
μια φορά για να χω πιο γλυκό, πιο ά-
δικο φώς, άλλα που γρήγορα τη βα-
ρέθηκα για τη φασαρία της και την
κατήργησα.

Η φασαρία της είχε και τώρα ή ίδια·
αν κοτώ όμως, ως την καταργήσω! Με-
τί θα την αντικαθιστούσα; Ποιά λάμ-
πα, εκτός από την ηλεκτρική και του
γαζιού, δεν έχει φασαρία;.. Έκανα
πρώτα έτσι μι ά, γύρισα ένα κλειδί,
άναβα ένα σπέρτο, κι' είχα το φώς μου.
Μπορούσα να το ανάδω και να το σβύσω
είκοσι φορές τη βραδυά. Μπορούσα άκό-
μη να το ξεχνώ κι' άναμμένο όλη νύ-
κτα, χωρίς άλλο κίνδυνο από το να
πληρώσω το γαζι. Τώρα πρέπει να
φτύνω αίμα... Φέρε λάδι, φέρε φυτίλι,
ξεφτύλις, σκούπισε... το νού σου γιατί
τρέχει... ά, γέμισαν τα ντεπόζιτα... ά,
το φυτίλι τελείωσε... ά, δεν δουλεύει ο
μηχανισμός, ά, κάνει καυτήρα, ά, σκο-
τεινιάζει, ά, σβύνει!.. Έτσι παιδεύομαι
με τη λάμπα μου. Χρεάζεται μια ώρα
ως να έτοιμασθ και να νάνεθ. Άκόμη
και το σβύσιμό της έχει φασαρία, γιατί
πολλές φορές είναι άνάγκη να σκεπασθ
το γαζι, για να μη φουντώσ ή κάμαρα
από τον πνιγηρό καπνό της καυτήρας.
Μπελάς τελοσπάντων άπερίγραπτος!

Πολλές φορές, ενώ βασανίζομαι
έτσι με τη λάμπα μου, — που το μόνο
της καλή είναι ότι, όταν δεν έχη τα
μορφίνα της, φέγγει γλυκά και δεν
κουράζει τα μάτια, — συλλογίζομαι πόσο
βασανίζονταν οι πάπποι μας, οι πατέρες
μας άκόμη, που ζούσαν πριν γίνουν ή
τελευταίες έφευρέσεις κι' εύκολιες. Άλ-
λά δεν το καταλάβαιναν, και γι' αυτό
ήσαν τόσο εύτυχιμένοι, όσο και μ'ας
που τα έχουμε—δηλαδή που τα είχαμε
ως χθες—όλα. Για να το καταλάβη κα-
νείς, πρέπει να τα χάση μια στιγμή και
να ξαναγυρίσθ έξω από το ηλεκτρικό
ή το γαζι στη λάμπα του λαδιού ή
στο λυχνάρι, κι' από τα συνηθικά σπέρ-
τα στα ταχυμάκια του Πέγκροφ. Συλ-
λογίζομαι όμως και κάτι άλλο: δεν μ'ας
κακοσυνήθισε άρα γε αυτός ο πολιτι-
σμός και δεν μ'ας έκαμε πολύ δύσκολους,
πολύ άπαιτητικούς, πολύ μη-μυ-άπτου
και άρεκτα έκνηρούς; Οι πάπποι μας κι'
οι πατέρες μας, παραδείγματες χάρι,
δεν πιστεύω να πνίγονταν έτσι και
νάδχαν από λίγο καπνό καυτήρας,
ούτε θα είχαν την άξιώσι ναάδουν το
φώς όλης της βραδυάς, να ντικαθιστούν
δηλαδή τον ήλιο, γυρίζοντας απλού-
στατα, έκνηρότητα, ένα κλειδί. Αυτά τα
μα γι' α ούτε τα ήξεραν, ούτε τα θεω-
ρούσαν άπαράτητα στην εύτυχία της
ζωής. Δεν τους ένοιαζε αν έκοιτάζαν
και λιγάκι για να έτοιμασουν το λυ-
χνάρι τους. Τα καλά κόποις κτώνται,
έλεγαν πάντα και για κάθε τι.

Έμεις όχι! Έννοούμε να κάνωμε
έτσι μι ά, και να τ'χωμε όλα.
Μ'ας κακοσυνήθισε ο πολιτισμός με της
τόσες του εύκολιες. Ηλεκτρικά τράμ,
αυτοκίνητα, τηλεφώνω, γραφομηχανές,
ηλεκτρικά φωτά, κουζίνες και καμι-
νέτα με γαζι, χιλίων λογίων μηχαν-
νές, μ'ας έκαμαν να θέλωμε το κάθε τι
στη στιγμή και χωρίς κανένα κόπο.
Έτσι μι ά, και να μιλούμε με
το φίλο μας, στην άλλη άκρη της πό-
λεως ή στην άλλη πόλη! Έτσι μι ά
και να φωτίζεται όλο το σπίτι! Έτσι
μι ά, και να νάνεθ ή κουζίνα! Έτσι
μι ά και να γεμίσθ ένα καταβατό με
γράφιμο σάν του τύπου! Έτσι μι ά
και να βρισκόμαστε από δώ στην Ά-
λυσίδα! "Όλα με το έτσι μι ά...

Αυτά συλλογίζομαι πολλές φορές
μπροστά στη λάμπα του λαδιού... Ρεμ-
δάω δηλαδή στο γλυκό της φώς, χω-
ρίς να φθάνω σε κανένα συμπέρασμα.
Το μόνο που συμπαινώ κάποτε, είναι
ότι δεν πρέπει να θεωρούμε πολύ δυστυ-
χιμένους εκείνους που ζούν σε τόπους
όπου δεν υπάρχουν όλες αυτές ή εύκο-
λιες. Στο χωριό έξω από, στην έξοχη,
"Ισως αυτοί να ζούν πιο ά ν θ ρ ω -
πινά...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

Πουλάκι, ενώ χαμπετι,
Τόν τυφλοπόντικα φωτά:
—Τί τόσο βιάζεσαι και σιάβεις;
Μονάχος τό κομμά σου θάβεις;
Τόσο σ' άρέσει τό σκοτάδι;
Πού π'ες... τυφλός να έης; στον "Αδη;
—Κάλλιο, πουλάκι μου, θαμμένος,
Παρ' από άγρίμια... πεθαμένος!

Μα βιαστικό με βλέπεις τόσο,
Γιατ' είναι άνάγκη να γλυτώσω
Και τα παιδάκια σου... θα κάγω
Τυφλά τυφλά, μ'ην τα πεθάνω
Στον κόσμο έτούτο τον... επάνω!

Σ' έμένα, φίλοι, τέτοιοι πρόπον,
Χωρίς να βλέπουν που προβλέπουν!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

“Όταν έρθατα εκεί, είδα να τραβούν και νάναιβάζουν στη βάρκα ένα βροχό ανθρώπινο σώμα. “Έπειτα η βάρκα στάθηκε, περιμένοντας βέβαια να φανή και δεύτερο κεφάλι. “Αλλά του κάκου. Πέρασαν αρκετές στιγμές, χωρίς να φανή τίποτα. Τότε ο “Έρικ Δάδδων, που ήταν άριστος κολυμπιστής και βουτηχτής δοκιμασμένος, γδύθηκε γρήγορα κ’ έπεσε στη θάλασσα.

Βούτηξε μια φορά, — τίποτα. Βούτηξε δεύτερη φορά και βρήκε και άλλο σώμα. Τό τραβήξε ως τη βάρκα, που φορτωμένη βαρεία, έβγαλε σε λίγο έξω τους δύο Σικελούς.

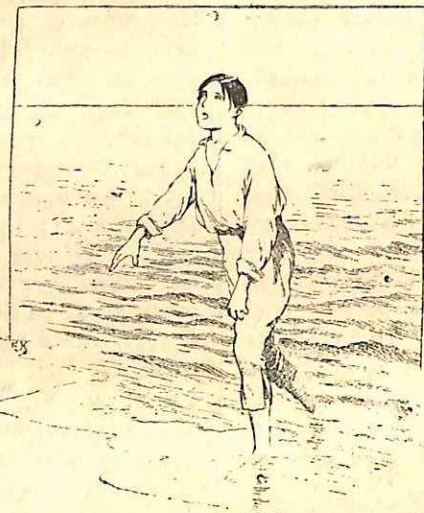
“Ο ένας, ο Μάζος, αν και κατασστισμένος, ζαλισμένος, δεν φαινόταν να είχε πάθει τίποτε σοβαρό από το μακροβούτι του.

“Ο άλλος όμως, ο Βάρθος, ήταν νεκρός. Στο κεφάλι του έχασκε μια μεγάλη πληγή. Φαίνεται, ότι καθώς έπεσε στη θάλασσα, κτύπησε με το κεφάλι στο βράχο κ’ είχε πνιγεί ή άθλιος, χωρίς καν να αγωνισθεί καθόλου.

Σωτηρία!

“Όταν μαζεuthκαμε στην ακρογιαλιά, μια χαρούμενη κραυγή μάς έχαιρέτησε. — “Ήταν ο Φραντζέσκος.

“Από τον κρυφώνα του, ο κακόμοιρος είχε ακούσει της όμ’ λίες και της φωνές των Μπαρμπούτζηδων. “Ανάμεσα μάλιστα από το δικτυωτό, που έσχημάτιζε μπροστά του το φύλλωμα, μπόρεσε να ιδεί τον Βάρθο, όταν έφαχνε στη χαράδρα, όπου ήταν το Κρυφόδενδρο. “Αν και καλά κρυμμένος εκεί, όπου μπορούτε να είναι έντελως ήσυχος για τον εαυτό του, ο καίμενος ο Φραντζέσκος έβασανίζετο από μεγάλους φόβους για μένα και μετανοούσε πικρά που με είχε άριση μονάχο. Στην αγωνία του, η ώρα του έφαινοντο σαν ολόκληρες ημέρες. Στο τέλος, δεν μπόρεσε πια να βαστάξει. Και με κίνδυνο να τον ιδούν και να τον σφάξουν οι Μπαρμπούτζηδες, βγήκε από τον κορμό του δένδρου και σιγά-σιγά έφθασε ως την άκρη των βράχων, τη στιγμή ακριβώς που ξεκινούσε η βάρκα του Δάδδων. Τά είδε λοιπόν όλα κι αυτός από κει-πάνω.

— “Όλοι σας με ξεχάσατε μένα!..” (Σελ. 208, στ. β’.)

Πιο αγαθή ψυχή, πιο τρυφερή καρδιά από του Φραντζέσκου, θα ήταν δύσκολο να παντήση κανείς. Και όμως, τη στιγμή που του έδειξα με το δάκτυλο, χωρίς να του πω λέξη, το άψυχο σώμα, του θανασίμου έχροϋ του, μια λάμψη χαράς έρώτισε το πρόσωπό του.

Είχε σπουδή για πάντα ή φοβερή «βεντέττα», ή τρελλή αυτή δίψα της εκδικήσεως!

“Ο Φραντζέσκος αισθάνθηκε την ανάγκη να μου εξηγήσει τη χαρά του, να μου τη δικαιολογήσει.

— “Ένας από τους δυό μας, μου είπε, έπρεπε να πεθάνη” ή αυτός, ή εγώ. Δεν θα ήσυχάζε ποτέ, αν δεν με σκότωνε. “Έτσι ήταν το φυσικό του, ο χαρακτήρας του...

— “Αμή ο άδελφός του, Φραντζέσκος; ρώτησε ο κ. Δάδδων.

— “Ω, ο άδελφός του! Έκαμε ο Φραντζέσκος” δεν τον παραφοβούμαι αυτόν.

Κανείς, αλήθεια, δεν έφοβέτο τον δυστυχισμένο εκείνο Μάζο, όσο δεν είχε από πίσω του τον φοβερό άδελφό του. — “Εγώ δεν θέλεις το αίμά μου, Μάζο, αλήθεια; τον ρώτησε ιταλικά ο Φραντζέσκος.

Κι’ ο Μάζος, που είχε συνέλθει κάπως από το βθος του, αποκρίθηκε σχεδόν ήσυχος:

— “Και τί να το κάμω το αίμά σου, Κιέκο Καζάλε; Οί Μπαρμπούτζηδες ήπιαν περισσότερο κακαλάιχο αίμα απ’

όσο μπαρμπούτζεικο ήπιαν οι Καζάληδες. Πάντα το έλεγα του Βάρθου. Μά δεν ήθελε νακούση. Και τούρθε ή τρέλλα να τρέξει στην άκρη του κόσμου, για να σε βρή... Να τώρα, αυτός πνίγηκε κι’ άφισε μένα μονάχο για να κρεμασθώ.

Κι’ ο Μάζος άρχισε να κλαίει σαν μεγάλο παιδί που ήταν.

“Εκείνη τη στιγμή, ακούσθηκε από πίσω μας ένα πάραλασμα. Γυρίσαμε κ’ είδαμε τον Κάρολο Δάδδων, που έβγαине έξω... κολυμπώντας!

— “Όλοι σας με ξεχάσατε μένα! είπε, μόλις στάθηκε στα πόδια του και πήρε ανασασμό. “Ήμουν εκεί-πέρα, ολόμοναχος, στην “Α φ ρ ο ε σ σ α, σκαμμένος από την έπιθυμία να μάθω τί συνέβαινε ‘δω. Κ’ επειδή δεν είχα άλλο τρόπο να βγώ έξω, γδύθηκα κ’ έπεσα στη θάλασσα.

“Ο καλός μου φίλος ήταν τόσο κω-

μικός, με τα βρεμμένα έσώρρουχα κολλημένα στο σώμα του, ώστε δεν μπόρεσαμε να κρατήσουμε τα γέλια, λησμονώντας την τραγωδία, που είχε παιχθεί πρό ολίγου.

“Ενώ πήγαίνα τον Κάρολο στο σπίτι, για να του δώσω νάλλάξει φορέματα, ένα μεγάλο βαπόρι έφύριξε κοντά στο νησί. “Ήταν το συνειθισμένο σύνθημα για να καταλάβουμε, ότι υπήρχε επιδημίας για το Σπαθονήσι.

Προς μεγάλη μου έκπληξη και χαρά, ο επιβάτης αυτός δεν ήταν άλλος από τον πατέρα μου, που άπεράσισε νάριση το μικρό μας γι’ ω τ στο Νόρθπορτ για κάποιες έπισκευές που έχρειάζετο, και νάλλοι με το βαπόρι.

“Άκουσε με συγκίνησι τα συμβάντα, που έτάραξαν την ημέρα εκείνη το ειρηνικό μας νησί’ αλλά επειδή δεν είχε πάθει κακό κανένας άλλος, από τον ένοχο, ο πατέρας μου συμφώνησε μαζί μου, όταν του είπα, ότι όσο κι’ αν φοβήθηκα, όσα κι’ αν υπέφερα, αυτά όλα δεν ήταν τίποτα μπροστά στην ανακούφισι, στη χαρά που αϊθανόμουν τώρα, για την όριστική σωτηρία του Φραντζέσκου από το φοβερό του έχθρο.

Επίλογος

Το μίσος μεταξύ Μπαρμπούτζηδων και Καζάληδων τώρα έσβυσε. “Ο Μάζος, που γύρισε στην Σικελία, άρσ’ έκαμε ένα χρόνο φυλακή, δείχνει άρσίσως πιστού σκύλου στην οικογένεια του Φραντζέσκου. Τό ξεύρω από τον Φραντζέσκο τον ίδιο, γιατί κι’ αυτός γύρισε στη Σικελία κ’ έγκαταστάθηκε στην “Αγία-“Αγνή, την ιδιαίτερη πατρίδα του. Καλοπαντρεύθηκε κηόλα εκεί κ’ έχεινε ένα λαμπρό νοικοκύρη, που τον αγαπούν όλοι του οι πατριώτες.

Χαιρετώ πάντα με χαρά τα γράμματα του Φραντζέσκου, γιατί μου θυμίζουν της ευτυχισμένες ημέρες του Σπαθονησιού και τη δραματική περιπέτεια που σ’ άς διηγήθηκα.

“Α, τί καλοθύμητα τα παιδικά χρόνια!..

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ»

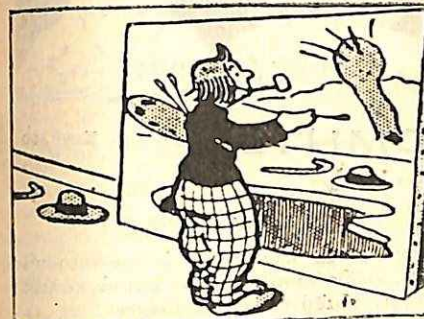
ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ

(Έκ των του “Αμύλλεως Παράσχου)

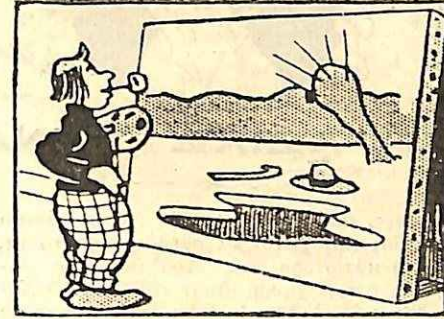
Δεν είναι μάννα πιο καλή απ’ την ανυπαρξία! Πόσο καλά ήμουν εκεί στην αγκαλιά τη μυστική Στά σπλάχνα της τά κρύα!

“Ο χρόνος από πάνω μου, “Αμέτητος περνούσε. Δεν μ’ έξυπνούσε ή χαρά, Δεν μ’ έξυπνούσε ή συμφορά, Κανείς δεν μ’ έξυπνούσε!

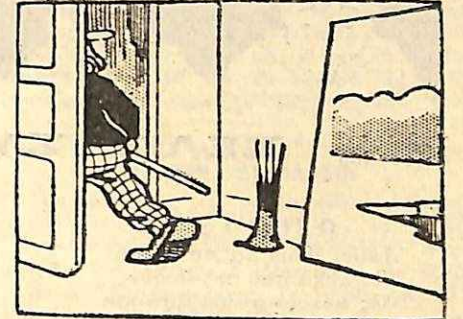
Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΣ

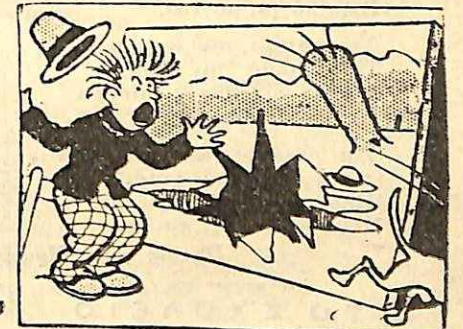
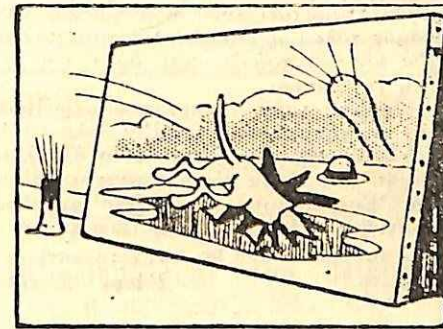
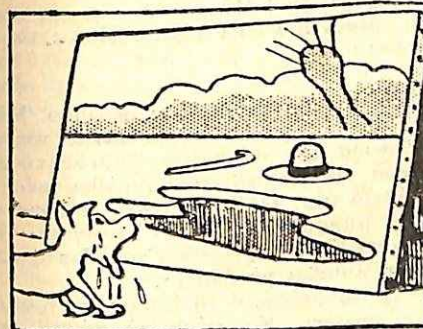
“Ο Ζωγράφος: — “Ακόμη δυό-τρεις πιγελιές και τελειώνει... “Α, θαυμάσια! Τί φυσικότης!.. Παγωμένη λίμνη κι’ ο πά-

γος ό,τι άρχίζει να τήκεται. Θέμα πωτότυπο, εκτελέσεις τελεία. “Ωρισμένως στην “Εκθεση θα πάρω Πρώτο Βραβείο... “Ας

τρέξω τώρα να παραγγείλω μια ώραία κορνίζα. “Ο Μεντόρ: — Τ’ είν’ εκεί... Βλέπω

καλά!.. Μπορεί το καπέλλο και το μπουτόνι του κυρίου μου άπάνω ‘ς αυτή την παγωμένη λίμνη... Που βρέθηκε;.. Μη

βλέπω όνειρο; Καλέ, τί όνειρο; “Ας τά σώσω από κει, πριν βουλιάξουν!.. (“Ορμή και πέφτει μέσα στη λίμνη της εικόνας.)

“Ο Ζωγράφος, έπιστοφόων: — “Ωχ! τ’ είν’ αυτό!.. Πάει ή Λίμνη μου! πάει το άριστούργημά μου!..

“ΕΞΩ ΑΠ’ ΤΗ ΦΩΛΙΑ,”

Από το ερχόμενο Σάββατον

εις την “ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ MARIE GIRARDET

“ΕΞΩ ΑΠ’ ΤΗ ΦΩΛΙΑ,”

Οικογενειακόν. — Περιπετειώδες. — Τρυφερώτατον. — Έξυπνότατον. — Συγκινητικώτατον. — Διασκεδαστικώτατον. — Ήθικώτατον. — Διδακτικώτατον.

Τό νέον μυθιστόρημα της Διαπλάσεως “Εξω απ’ τη Φωλιά” είνε ή ιστορία του μικρού Πετράκη, ο οποίος εδιώχθη μίαν ημέραν από τον κακόν πατριών του, επειδή του έσπασε ένα κινέζικο βάζο, κ’ έ ξεκίνησε δολομόναχος από την Χάρση, όπου ήτο τό σπίτι της μητέρας του, να υπάγη εις τό Παρίσι και να εύρη τον εκεί εγκατεστημένον πατέρα του, τον “άληθινόν” του πατέρα...

Φαντάζεσθε αν ένα τέτοιο ταξίδι ήτο εύκολον δι’ ένα μικρό παιδί! “Αλλά ο Πετράκης ευρίσκει ένα φίλον, ένα παιδί της ηλικίας του, τον χαριτωμένον “Αντωνάκη, που τον διευκολύνει. “Επί τέλους φθάνει στο Παρίσι, αλλά εκεί άλλη δυσκολία: “Ο πατέρας του δεν ευρίσκεται πια εις τό σπίτι που ήξευρε! Καί ο μικρός μένει μόνος, χαμένος στην άπεράγνη πρωτεύουσα!.. Θέ μου, σε τί κακά χέρια πέφτει!.. “Αλλά και τί καλή που δείχνεται γι’ αυτόν ή μικρή Βιολέττα!.. Καί υπό ποίας περιέργους συνθήκας άνευρίσκει τον πατέρα του, εκεί που δεν τό περιμένει!..

Αί περιπέτειαι του συμπαθητικωτάτου αυτού Πετράκη θα σ’ κρατήσουν εις ζωηρότατον ενδιαφέρον καθ’ όλον τό διάστημα της Β’ εξαμηνίας. Τό “Εξω απ’ τη Φωλιά” θα τελειώση με τον τόμον του 1917. Καί θα όμολογήσετε, ότι ποτέ δεν εδιάβάσατε τερπνότερον μυθιστόρημα.

“Ετοιμασθήτε ναπολαύσετε τό “ΕΞΩ ΑΠ’ ΤΗ ΦΩΛΙΑ”, που άρχίζει από το ερχόμενο Σάββατον.

*Ιδε τον *Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδ. δασκ.
του Κεφ. Β.

ΑΝΟΙΞΙΣ

“Ακου, άκου τὰ πουλάκια
Τὴ γλῶσσά σου κελαϊδούν.
Δες καὶ τὰ μικρὰ ἀρνάκια
Ὅπου βόσκουν καὶ πηδούν.

Δες, τὰ δένδρα πρασινίζουν
Σὰ νάλλάζουν φορεσιά,
Καὶ τὰ φύλλα ψιθυρίζουν
Θεῖα λόγια, μαγικά.

Στὸ ποτάμι, ποὺ κυλάει
Τὰ καθάρια του νερά,
Κύνες κάτωσπορες βούττει
Τὰ ὄρνια του φτερά.

Ὅλα γύρω μας ἀνύψουν,
Ὅλη ἡ φύσις μᾶς γελᾷ,
Πίσω τὰ πουλά γυρίζουν,
Ἦλθε ἡ ἀνοιξίς, παιδιά.

Πατρὶς τῶν Ἠρώων

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

*Αγαπημένε μου Ἑρρίκο,

Ἀλήθεια ἡ σπουδὴ σου εἶνε βαρετή, ὅ-
πως τὸ λέει καὶ ἡ μητέρα σου, δὲ σὲ βλέ-
πω πᾶν τὰ πηγαινῆς πρόθυμα σχολεῖο,
μὲ τὸ χαρούμενόν σου πρόσωπο, ὅπως σ’
ἐβλεπα καὶ πρῶτα, ἀκόμη στενωχωρημέ-
νος εἶσαι. Ὅμως γιὰ σκέψου λίγο, τί ἄ-
θλια καὶ καταφρονεμένη θάταν ἡ ζωὴ
σου, ἂν δὲν πήγαινες σχολεῖο. Μὲ τὰ χέ-
ρια σταυρωμένα, στὸ τέλος τῆς ἐβδομά-
δος, θὰ ζητάγες νὰ μεταμεληθῆς, ὅλο
ντροπὴ καὶ ἀηδία γιὰ τὴν ἀμορφωσιά
σου καὶ γιὰ τὴν ὑπαρξί σου.

Ὅλοι, ὅλοι πᾶν σπουδάζουν, Ἑρρίκο
μου. Συλλογίσου τοὺς ἐργάτες. Ὅλη τὴν
ἡμέρα εἶνε στὴ δουλειά καὶ τὸ βράδυ
πάνε στὸ σχολεῖο. Συλλογίσου τὰ παιδιὰ
καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ, ποὺ δουλεύουν
ὅλη τὴν ἐβδομάδα καὶ τὴν Κυριακὴ πηγαί-
νουν στὸ σχολεῖο, τοὺς στρατιῶτες ποὺ
κοιμῶνται ἀπ’ τὰ γυμνάσια, παίρνουνε στὰ
χέρια τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια, τάλαια
καὶ τὰ τυφλά παιδιὰ, ποὺ σπουδάζουν
μ’ ὅλα ταῦτα· οἱ πατάδινοι τὸ ἴδιο, προ-
σπαθοῦνε γιὰ νὰ μάθουν νὰ διαβάζουν
καὶ νὰ γράφουν. Σκέψου τὸ πρῶτο ποὺ
βγαίνει ἀπ’ τὸ σπίτι, τὴ στιγμὴ αὐτὴ,
στὴν ἴδια πόλιν, ὡς τριάντα χιλιάδες παι-
διὰ πηγαίνουν νὰ κλειστούν τρεῖς ὧρες σὲ
μιά κλάμα, καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ σπουδάσουν.

Ἐπειτα γιὰ σκέψου! Ἐνὰ σωρὸ παιδιὰ,
σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα, πηγαίνουν στὸ σχο-
λεῖο, παντοῦ, σ’ ὅλες τῆς χώρας. Φαντά-
σου πὼς πηγαίνουν. Πηγαίνουν ἀπ’ τὰ
δρομιάκια μὲς τὸ ἥσυχον χωριό, περνούν
ἀπὸ τοὺς δρόμους στὴν πολυτάραχη τὴν
πόλιν, διαβαίνουν σ’ ἀγορεύματα καὶ σ’ ὄχθες
λιμνῶν, ἀλλοῦ μὲ ἥλιο φλογερὸ καὶ
ἀλλοῦ μὲ μαύρα σύννεφα, μὲ βάρκες ὅπου
ἔχουνε κανάλια, μὲ ἄλογα, ἄλλα διαβαί-
νουνε ὁδοὺς καὶ κοιλάδες· δάση καὶ ξερο-
πόταμα· καὶ σὰ βουνά, τὰ ἔρμα μονοπά-
τια μονάχα, δύο, δύο, ὁμάδες ἢ μαζὺ
σειρές, ὅλα στὴν ἀμασχάλη τὰ βιβλιαρά-
κια, μὲ φορεσιὲς διάφορες, μιλώντας τόσες

γλώσσες, ἀπ’ τῆς Ρωσσίας τὸ ψηλότερο
σχολεῖο, ποὺ γάνονται σχεδὸν στὰ χιόνια,
ὡς τὸ κατώτερο τῆς Ἀραβίας, ποὺ γά-
θονται στῶν ζουρμαδιῶν τὸν ἴσκιον. Χι-
λιάδες καὶ χιλιάδες! Ὅλα ἀπὸ διάφορες
φυλές, ὅμως γιὰ νὰ πετύχουνε τὸν ἴδιον
σκοπὸν. Φαντάσου τὴν ἀπειρὴ αὐτὴ ζινη-
τοποίησιν, τὴν μεριμνήν αὐτὴ, ποὺ ἔνα
μεριμνήκι τῆς εἶσαι σὺ καὶ σκέψου: Ἀ-
ξάρνα σταματάει αὐτὴ ἡ κίνησις καὶ νὰ ὁ
κόσμος πάλιν βάρβαρος! Ὁ κόσμος μᾶς ἐλ-
πίδα του καὶ πόροδο καὶ δόξα του ἔχει
αὐτὴ τὴν κίνησιν.

Θάρρος λοιπόν, μικρὸ μου στρατιώτη
στὸν παγκόσμιον στρατὸ! Γιὰ ὅλα τὰ βι-
βλία σου· τῆς μάχης σου πεδίο δόξαλης
τῆς γῆς καὶ δόξα τὸν ἀνθρώπινον πολιτι-
σμό. Ἑρρίκο μου! Μὴ φαίνεσαι ἄνθρωπος
στρατιώτης!..

(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τοῦ De Amicis: Cuore)

Βάσις Ἑλπίδας

ΤΑ ΔΥΟ ΓΑΤΑΚΙΑ

Μέσ’ στὸ σπίτι, μιά βραδυά
Ἀπὸ μικρὰ γατάκια,
Νὰ μαλώνουν ἀρχισαν
Μὲ θυμὸ καὶ κακία,
Καὶ νὰ τσαγκορουνίζονται
Γιὰ νὰ ποντικί.
Ποῦ τὸ ἔνα εἶχε βροχὴ
Καὶ τὸ ἄλλο ἤθελε
Νὰ τοῦ τονε πάρη
Δίχως νὰ τὸν μοιρασθῇ.
Γιατί· καθὼς ἔλεγε—
Ἦταν νησιώτικόν.

Μὰ ἡ κακὴ μαγειρίτσα
Θύμωσε καὶ παίρνει
Τὸ μακρὸ σκουπόξυλο
Καὶ μ’ αὐτὸ τὰ φέρνει
Ἰσα στὴν ἐξώπορτα
Σκύβει, τὰ σηκώνει
Κι’ ἔνα ἔνα ἀσπλάγχνα
Ἐξω τὰ πετᾷ.
Τώρα τουτοπουρίζοντας
Στὸ βορρῆν, ἔστο χιόνι,
Τὸ νὰ σὲ ἄλλο ζεστασιά
Γιὰ νὰ βροχὴ ζητᾷ.

Ἔτσι καὶ τὸν ποντικὸ
Ἀδίκᾳ ἔχασαν.
Καὶ ἐκεῖνα τὰ φτωχὰ
Τῇ νυχτὶ περῶσαν
Ἐξω, ὡς τὸ κόνικαλο
Καὶ τὰ δυὸ βρεμμένα,
Ἀπὸ τὸ χιονοκροῖον
Μισοπαγωμένα.

Μὰ τὸ συλλογίσθηκαν
Τὰ τρελλὰ γατάκια,
Κ’ ἔκαμαν ἀπόφασις
Σὰν καλὰ ἀδελφάκια.
Στὸ ἐξῆς τὸ κάθε τι
Δίχως νὰ μοιράζονται
Δίχως νὰ μαλώνουνε
Καὶ νὰ τσαγκορουνίζονται.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Κλέφτικο Βόλι

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Κυλάει τὸ κύμα ἀπαλόν, γλυκομουρμου-
ρητό, χαίδευε τὸ βράχο. Τὸν ἀγκαλιάζει,
φεύγει. Μαζὺ του κατὶ παίρνει.

Κι’ ἔτσι περνώντας ὁ καιρὸς βλέπον
αὐτὸν τὸ βράχο νὰ τρώγεται. Τρώπες με-
γάλες χαίλουν.

Ρωτοῦμε: Μήπως τὸ κύμα τ’ ἀπαλόν;
—Ἀ, ὄχι, ὄχι! Μὰ ἐκεῖνο ὅλο ἀγκαλιά-
ζει. Μαζὺ του κατὶ πέρνει. Ποιὸς τὸ πι-
στεύει!

Τὸ καρβάνκι ἀρμενίζει δόλοχαρο. Μπᾶ-
της τρελλὸς φουσκώνει τὰ πανιά του καὶ
ἡ πλώρα του ἀδελκώνει βαθειὰ τὴ θά-
λασσα. Τὴν περηφάνειαν νοιώθει μὲς τὰ
στήθεα του! Θέλει νὰ τρέξῃ μακρὰ, ὡς
πᾶν, μακρὰ πολὺ. Καὶ ἔλαιοιγεται στὸ
πύλαγο. Κι’ ἡ περηφάνειά του εἶνε μεγάλη,
γιατὶ μοιάζει μὲ βαπόρι.

Ὡ, τὸ φτωχόν, ὡ τὸ ἄμοιρον, συντρίμμα
ἔχει γυρίσει! Καὶ τώρα τὰ κύματα ποὺ
παίζουν τρελλὰ μὲ τὰ σπασμένα ξύλα του
σιγοτραγουδοῦν: —Ποτέ μὴ περηφανεύῃς
μὲ δύναμιν ξένην. Μὰ εἶνε τόσο ἀργά...

Γκραβιέλλα

ΣΚΕΨΕΙΣ

Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸ ὑψιστον ση-
μεῖον τῆς ὁδότης, τῆς δυστυχίας, τῆς
ἀδελφότητος; Μετατρίψτε εἰς τὴν θέσιν
τοῦ ἀνθρώπου ποὺ, ἐνῶ προηγουμένως
εἶχε τὴν δύναμιν ν’ ἀδιαφορᾷ διὰ τὴν πρό-
σθεν ἀδικίαν καὶ νὰ περιφρονῇ, τώρα περι-
έρχεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ τι
πλέον τῆς δικαιοσύνης, ἔλεος.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς κοινοὺς παράγοντας
ἀποτυχίας εἶνε καὶ τὸ ὅτι συχνὰ ἐκλαμ-
βάνουν οἱ ἄνθρωποι ὡς εἰλικρινεῖς πρὸς
αὐτοὺς ἐνδοφρόνους, τὴν ἀπλὴν περιέργειαν
τῶν ἄλλων.

Δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ἄνθρωποι ἀ-
ρεσκοίμενοι εἰς τὸ κακὸν καὶ ἐργαζόμενοι
ὑπὲρ αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως οἱ πολλοὶ κα-
ταπολεμοῦσι τὸ καλὸν διὰ τῶν μέσων, μὲ
τὰ ὁποῖα ζητοῦν νὰ τὸ ὑπερασπίσων.

Μὴ βιάζόμεθα, προκειμένου νὰ χα-
ρίσωμεν τὸ ἐπίθετον τοῦ ἀνελικρινούς,
εἶνε εἰλικρινέστατος ὁποῖος χαρακτηρίζει
διηγείται καὶ κρίνει τὰ πράγματα, ὅπως
τὰ εἶδεν. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὁ-
φθαλμοὶ δὲν ἔχουν τὸν ἴδιον ἁκόν. Ὁ
καθεὶς ἐπομένως ἀντιλαμβάνεται διαφο-
ρετικὰ τὰ ἴδια πράγματα.

Υπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι
γνωρίζουν τοῦτο, δὲν ἀξίζουν καὶ τόσο
τὴν ὑπόληψιν μᾶς, δὲν τοὺς χρεωστοῦμεν
τίποτε καὶ ὅμως τοὺς ἀγαπῶμεν. Πόθεν
τὸ αἶσθημα μᾶς τοῦτο; Οἱ περὶ οὗ πρό-
κειται εἶνε εὐχετότεροι ἀπὸ μᾶς. Ἴδου ἡ
λύσις.

Κατὰ βάθος, ἡ ἀγωνία τοῦ ἐπιχειρη-
ματίου διὰ τὴν ἔκβασιν μᾶς ὑποκινῶν
ἐπιχειρήσεως καὶ τὸ καρδιοχτύπι τοῦ μι-
κροῦ μαθητοῦ γιὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν
ἔλεγχον, εἶνε τὸ ἴδιον πράγμα. Γι’ αὐτὸ ἡ
χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία τῆς παιδικῆς ζωῆς δὲν
πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀμεριμνήσιαν.

ἀλλὰ κάποιον ἄλλου, εἰς τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ
ἀποδὲν τὸ κακὸν καὶ δὲν θέλουν εὐκολὰ νὰ
πιστεύουν τὴν ὑπαρξίν του.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Πέντε χρόνια δολόγηται, πέντε αἰῶνες
εἶχε νὰ πάω. Μ’ ἄρεσε νὰ ξαναβλέπω τὸ
παρόραμα τοῦ χωριοῦ, τὴν ὁμορφίαν τοῦ
τοπίου.

Δέντρα πελώρια, γεμάτα ἀπὸ κισσοὺς
πανότατους, πρασινάδα ἀφθονή, γερὰ
τρεχούμενα, καὶ μὲς τῇ μέσῃ, σὰν τυ-
φλόα, ἡ Ρωγδιὰ.

Ἦθελα νὰ τὰ ἴδω ὅλα· τῆς καλῆς χω-
ρικῆς, ποὺ μοῦ εἶχαν προσφέρει ἔνα ὀπο-
ρικὸ ἢ ἔνα φλασκὶ ζεστοῦ γάλα, τὰ κάτα-
σπρα σπιτάκια τῶν, τὸ ἐρημοκλήσι τ’
Ἀγίου Νικολάου, τὰ δέντρα, ὡ! τὰ δέν-
τρα ἐκεῖνα ποὺ ἐσκίαναν τὰ τόσα παιδικὰ
μου παιχνίδια... Ἦτανε δολόγηρη ἐκ-
δρομὴ στὸ παρελθόν, ποὺ ἔκανα τὴν ἡ-
μέρα ἐκεῖνη! Ἀλλ’ ἐνῶ περνῶσα ἀπὸ
κάμπο σὲ κάμπο, ἐνῶ σταματοῦσα γιὰ ν’
ἀναγνωρίσω κάθε ἐλῆν, κάθε πέτρα,
κάτι μ’ ἔκαμε ἀποτόμως νὰ σταματή-
σω. Σ’ ἔνα πεῖσο ἔβλεπα χαλασμένο τ’ ὀ-
νομά μου, συμπλεγμένο μ’ ἕν ἄλλο, τ’ ὀ-
νομα φίλης, σχεδὸν ἀδελφῆς. Ἦταν στὰ
1911, σὲ μιὰ ἐκδρομῇ. Μ’ ἔνα κοινὸν μι-
χάρι εἶχαμε χαράξει ἐκεῖ τὰ δυὸ μᾶς ὀ-
νόματα. Ἀπὸ τότε τὸ δέντρο εἶχε πολλὰ
κις πρασινίσει καὶ σὶν τραχὺ κορμὸ του,
τὰ γράμματα ἐμεγάλωναν ὁλοένα.

Καὶ ὁ σὺραγὸς δὲν μοῦ ἐφάνη πιά τόσο
γαλάζιος, ἡ φύσις τόσο ὄρατα, τὸ τραγοῦ-
δι τοῦ πουλιοῦ τόσο γλυκόν! Ἀκούμνητσα
μελαγχολικὰ σὶν κορμὸ τοῦ δέντρου...

Στὰ πόδια μου, βαθειὰ χωσμένο μὲς
τῇ γλῶσσῃ, ἔστεκε ἕνα ἄνθος. Ἦταν ἕνα
ἀνθάκι δολόγητο καὶ ἐγκαταλειμμένο.
Ἀέζ καὶ ἤθελε νὰ κρύψῃ τὸν καὶμὸ του
στ’ ἀδιάκριτα βλέμματα. Μιὰ σταγόνα
δυστυχίας, σὰν δάκρυ, ἔτρεψε σὶν κάλυκα
του, καὶ ἡ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔπεφταν ἐ-
πάνω του, σὰν νὰ τὸ γλυκοφιλοῦν.

Ἐσπυρνα καὶ τὸ ρῶτησα τ’ ὄνομα του.
Κι’ ἐκεῖνο:—Εἴμαι ἡ Πεδαιμένη Φιλία.
Μαρία Δολόρες

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Κορυφαία, δὲν μοῦ λές, αὐτὸς κἀθε-
τι κοντὰ στὸ σπίτι σου;
Ὁ Κορυφαία λέγει: — Ἐγὼ κἀθουμαι
κοντὰ στὸ δικό του.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρσένου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ’.]

α.) Πάξιγινον

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαρμηλάκι

Α	ΡΑΧ	Α
ΘΥ	ΘΟΣ	ΟΣ
Α	ΜΙΣ	Ω

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τρεῖς ποταμοὶ
τῆς Ἠπειροῦ.

β.) Κυβόλεξον

Ἐστᾶλη ὑπὸ Καλλιόπης Παπαϊωάννου

**** = Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.
**** = Ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.
**** = Ποιὸν μεθυσιζόν.
**** = Τέλος προσευχῆς.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γερμανόπαϊδος

R E P X E
I E N C E
E S S A P
S C I E N
E C

Νάναγγοσθῇ αὐτὴ ἡ Ἐπιγραφὴ.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁποῦνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαι-
τήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-
ματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α.) Καρσιόζα- γ.) V
κη: Κολοκο- M E R
τρώνης: A B A R O N
δρῶτος, Ζαῖ- C O M B I E N
μης, Λόντος, S E P T E M B R E
Μισοῦλης, Κανάρος.—β.) Ἀνάξιον ἄν-
δρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἄδεται. δρ. 3.—Χρυσὸδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
ἕκαστος ἄδεται. δ. 7.—Χρυσὸδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἕκαστος ἄδεται. δρ. 8.—Χρυσὸδ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μᾶς. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικόν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 23ην Μαΐου 1917.

ΜΕ τὸ σημερινόν φύλλον τελειώνει ἡ πρώτη
μας ἐξαμηνία καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει ἡ
δευτέρα, μὲ τὸ νέον μνηστέριον “Ἐξω ἀπ’ τῆς
Φιλίας”, ποὺ θὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.
μας; Εὐχαριστῶ διὰ τοὺς φίλους μου νὰ ἐσπαθώ-
σουν. Οἱ νέοι ἀγοραστὰς θὰ ἔχουν νὰ παραχο-
λοῦνται ἐξ ἀρχῆς ἕνα μνηστέριον καὶ, μὲ
μῆκαν μικρὰν περιλήψιν ποὺ εἰσπράττει νὰ τοὺς
κάμετε σεις, διὰ νὰ μποῦν εἰς τὸ νόημα, νὰ ἐ-
ξυκολοῦνται καὶ τὴν “Μυστηριώδη Νῆσον”,
ποὺ πολλαπλασιάζονται ὅλον τὸ μνηστέριόν της
καὶ τὰ θελήσῃ. Τὴν ἡμέραν ἂν ἡ μυστη-
ριώδης δύναμις, ποὺ ἀντιτάσσῃ τὸν Τυφόν, ὅταν ἐ-
πάλασε μὲ τὸ λαμνῆντι; καὶ τί ὅλ’ εὐρον ἄρ-
γε οἱ ἄποικοι μέσα εἰς τὸν ὑπὸγειον ἐκεῖνον διέ-
δρομον ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὴν θάλασσαν;..

Πολλὰ σημερινὰ γράμματα φίλων μου, ἀπὸ
Ἐπαρχίας, μοῦ περιγράφουν πῶς ἐωρτάσθη ἡ

21 Μαΐου. Ἀπαντῶ εἰς ὅλους; μαζὶ, ὅτι καὶ ἐδῶ
εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ἐορτὴ τοῦ σεπτοῦ Βισουλῆος
μας; ἐτελέσθη μὲ τῆξιν, λαμπρότητα καὶ ἐνθουσια-
σμόν. Ὅλοι δὲ παρεκκλίσταμεν θερμῶς τὸν Θεόν
νὰ μᾶς Τὸν φυλάτῃ, νὰ καταπαύσῃ ταχέως τὰ
δεινὰ τοῦ πολέμου καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἴδωμεν
εὐτυχέστερας ἡμέρας διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ δι’ ἡ-
λήν τὴν ταλαίπωρον Ἀνθρωπότητα.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου,
ποὺ ἐδημοσιεύθη τὸ 25ον φύλλον, δρ. 3,45.
Ἐστῆσαν ἀκόμη: Σὺλλογος: “Ἀπορος” Ἀθη-
νῶν, δρ. 2,50.—Δημ. Σ. Μπερδέσης, δρ. 0,25.
—Κ. Δ. Ἐλευθεροπούλου, δρ. 0,30.—Κ. Γ.
Γυρτοδότης, δρ. 0,10.—Τὸ ὅλον, μέχρι σήμε-
ρον, δρ. 6,60.

Πλησιάζει, βλέπετε, νὰ συμπληρωθῇ μία ἐ-
τησίᾳ συνδρομή, διὰ νὰ ἐγγράψω ἀκόμη ἕνα
ἀπορῶν. Κ’ ἐλπίζω νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ ἐντός τῆς
ἐβδομάδος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 24ον καὶ 25ον φύλλον)

Ὑπερθυρίζω δημοσίᾳ καὶ εἰς τοὺς κατοικίους
ἐπαφρομένους Πράκτορας, —οἱ ὅποιοι πάλιν δὲν
εἶναι ὅσοι, ἀλλὰ δημοσιεύονται ὅσοι; ἐπιτέμειν ὁ
χῶρος, —νὰ ἐξοφλήσων τὸν λογαριασμόν των,
διότι δὲν ἔχουν πλέον καιρὸν νὰ τοὺς γράψω
ἰδιαιτέρως:·

Γεώργ. Ι. Σφαράκης, Πόρτ-Σαῖτ Δρ. 2,70
Ἀννα Μ. Χατζηαρκίου, Νάυπλιον 7,90
Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος, » 34,55
Μιλτ. Γ. Σαββάνης, Λίμνη » 5,05
Θεοφ. Γ. Καθελῶς, Νάυπλιον » 3,50
Νικ. Α. Τσιρώνης, Σιάχων » 21,40
Γεώργ. Ν. Σφακιανός, Χαλκίς » 13,70
Ἀδὰμ. Ν. Χριστοδουλίδης, Λευκωσία » 3,25
Γεώργ. Ι. Ἡλίας, Βόλος » 11,10
Βισ. Κ. Μουσιλός, Πειραιεὺς » 2,90

(Ἐστῆσαι συνέχεια)

Σὲ περιμένω λοιπόν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα.
Δημ. Σ. Μπερδέσης. Νὰ καίμω καὶ ποιητικὸν
Διαγωνισμὸν. Καὶ ἴσως; μάλιστα εἰς τὸ ἐρχόμε-
νον νὰ δημοσιεύῃ ἡ προκήρυξις. Σκέπτομαι ἀ-
κόμη νὰ κάμω καὶ μεταφράσεις ἐν τοῦ Γερμα-
νικοῦ καὶ ἐν τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὅπως ἄλλοτε.

Παρόδραμα. Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Γαλλί-
κου, διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν, εἶνε δεκταὶ
μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου. Ἡ προθεσμία 25
Ἰαννουαρίου

ἄλλου; νὰ ποῦν ὅτι εἶνε ἀκόμη παιδί; Ἐνῶ, ἂν ἦταν ἀληθινὰ σοβαροί, δὲν θὰ παραιτοῦσαν παρὰ μόνον ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἄρεσε, δὲν θὰ τοὺς εὐχαριστοῦσε πλέον προχρηματικῶς.—Σ' εὐχαριστοῦν πολὺ γιὰ τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἔδωσες.

Κ' ἐγώ, Μουσηγέτα Ἀπολλών, ἐδοκίμασα μὲ τὸ γράμμα σου καὶ λύπη καὶ χαρὰ, λύπη, γιατί εἶδα πόσο καλὸ καὶ θερμὸ φίλο δὲν ἐγνώριζα τέσσαρα χρόνια· καὶ χαρὰ, γιατί ἐπιτέλους τὸν ἐγνώρισκα. Εἶνε περὶ τὸ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι καὶ ἡ ἰδική μου χαρὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ λύπη, καὶ ἀπὸ σὲ νὰ ἐξαρτάται νὰ τὴν ξεχάσω διωξιζομένου καὶ αὐτῇ μὲ τὸ νὰ μοῦ γράφῃ; τώρα ὅσο μπορεῖς συγχρόνως καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ἄλλες τὰς τὴν κίνησιν.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μικρὸς Ἀχαιὸς, Διαβολάκι τοῦ Ἀρσενίου, Βεζιβεβούλ, Νικητὴς τῆς Αὔριον, Μεσορητιζιῆς Ἀκτὴ, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Ἀειδαίος, Κόρη τῶν Κυμάτων, Κ. Α. Κροντ, καὶ Ἀρης.—Ἐξείλεσα τὰς παραγγεῖας τῶν καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ μου». — «Ἡρωϊσμός ἐνδὸς μισροῦ Ὀλλανδῶν». — «Ἀποχιρισμὸς πρὸς τὴν κῆρ μου». — «Διῆλογος». — «Ἡ δολοφονία τοῦ Βέρδης». — «Διῆγοροι φύσεις». — «Σάφινω». — «Ἐλδορῶδες». — Παιδικὰ πνεύματα καὶ διῆγορα διὰ τοὺς ἑβδ. Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Πενασμένος Πελοποννήσιος, ἂ. (ΟΠ). Ἀνθισμένο Μονοπάτι, κ. (ΟΧ). Μουσηγέτης Ἀπόλλων, ἂ. (ΔΜ). Ἑλληνική Σημαία, ἂ. (ΘΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: Τὸ Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ (0) μὲ Θαλασσίαν Νύμφην.—Ὁ Ἀθῶς (0) μὲ Ἀκαδικὴν Ἀστέρην, «Ε», Ματωμένο Ἡλιοβασιλεμα, Βασιλικὸς, Γεωμανοφίλους καὶ Ἐσπεραντιστάς.—Ὁ Μικρὸς Ἀχαιὸς (0) μὲ Ἀθῶν, Ρωβύρον, Διαβάτην, Νικητὴν τῆς Αὔριον.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Δασῶν (0) μὲ Ἀντοκράτειραν τοῦ Βενζαντίου, Μεγάλην Ἑλλάδα, Μελαχροινὸν Διαβολάκι, Ἡρώα τοῦ Σουλίου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἱερὸν Ἀγῶνα (ἔλαβα τὸ φῶμα ποὺ μοῦ ἔστειλες καὶ σ' εὐχάρησα μὲ τὴν καρδιά μου· δὲν ἔχω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω· δὲν ἠθελα ὅμως, καλὸ μου παιδί, νὰ τὸ στερεῶς ἐσὺ γιὰ νὰ μοῦ τὸ στείλῃς· ἄλλο φῶμα, ἂν δὲν περισσεύει, ἔχει!). Ἀνδοεισμένον Κουραμλιὲν (ἐλήφθησαν ὅχι· δὲν εἶπα ποτὲ ὅτι εἶνε ἐσπῆζομαι). Παγκόσμιον Ὀνειρο (διεξιζομένησαν· εὐχαριστῶ). Τύχορον (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ ὅλην τὴν καὶ ἐξέσω τί γίνεται τὸ Δοξασμένο 21, ἀφοῦ δὲν ἐρχονται ἐπιστολαὶ ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου διαμένει;) Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ (τὴν ἰδίαν ἡμέραν στέλλονται ἀπὸ ἐδῶ ὅλα τὰ φύλλα ὥστε ἀργεῖ ὁ διανομὸς σας) Ἀφῆρης Στεφανῶν (φαίνεται, ὅτι δὲν ἐλήφθη ἡ ἀπάντησίς σου· δὲν ἐξέρω γιατί τὸ Γυναικῶν δὲν σοῦ ἔστειλε Μ. Μυστικά μήπως; δὲν ἔλαβε τὰ δικά σου;) Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (ἔχει κελῶς) Δαρνοστεφῆ Βασιλέα (βεζιζομένη, θὰ γίνοντο πολλοί) Ἀσπρον Γάτον (μὰ τί ἐγείνεις; μὴς ἔφατα τὸ παντίνι, τόσον καιρὸ ποὺ εἶχες νὰ φανῇ;) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἑλληνικὸν Πνεῦμα (δὲν τὸ εἶδες εἰς τὸ 2ῶν;) Σόλωνας Γ. Βλ. (ὅχι, ἐπειδὴ δὲν μοῦ χρησιμεύει) Ἀστέρας τῆς Νήσης (ἐλήφθησαν, δεκάτα) Κ. Γ. Γυφτ. (δὲν περᾶζει· ναι, εἶνε συνδρομητρία) Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης (εὐτυχισμένη λοιπὸν ἡ Μυστηριώδης Νῆσος; ἔστω· ἄλλὰ καὶ νῆσος εἶνε εὐτυχισμένη, ὅταν

τὴν κατοικοῦν ἄνθρωποι δραστήριοι, ἐνεργητικοί, σὺν τοῦ, ἀποίκου; τῆς Δίγκων) Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, (ἐλήφθη) μετὰ ἐνα-δὺς μῆνας θὰ δημοσιευθῶν αὐτὰ τὰ ποτελέσματα) Γλυκὴ Παροελθὼν (ἐνεγράφη· εὐχαριστῶ πάρα πολὺ) Ἐωσφορὸν (ἔχει κελῶς) Χουσφορτὴν Ἑλπίδα (ὅλα ἐλήφθησαν ἐκτὸς τῶν 50 λεπτῶν) Ἐφῆρον Ἐορῆν, Ἀνθισμένο Μονοπάτι, Κατὴν Ντ., κτλ. κτλ.

Πατριὸν Ναυτοπούλου. Τρελλὴν Ψυχὴν (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Κωνσ. Δ. Ἐλευθ., Ταῖγγετην, Γέρω-Λήμον, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Μαΐου, θάπαντῶμαι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνάτε ὥρα τὰς ὥρας σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Ἀυγούστου.

336. Λεξιγριφος

Ρῆμα κοινὸν ἀπ' τὰ συνηρημένα
Καὶ ἄρῃον θηλυκόν, πληθυντικόν,
Ἀποτελοῦν τὰ δὺν μαζὶ ἐνωμένον.
Τοῦ Ἀξάνδρου κάποιον στρατηγόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

337. Στοιχειογριφος

Ζῶον τῆς θάλασσης· εἶμαι μεγάλο.
Ἄλλ' ἂν μοῦ βάλῃς κεφάλι ἄλλο,
Γίνωμ' ἐπιθετον, ὅπου σημαίνει
Κάποι' ἀειδιόλητη, δυστυχήμενη.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολόουδου

338. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμός

Μὲ ρῶ, πάντοτε τρέω
Καὶ κάποτε φλοισφίζω.
Μὲ γάμα, εἰς τὸ τραπέζι
Νὰ φάγῃς σὲ καθίζω.
Μὲ νῖ, κρυὰ σοῦ γνέρω
Σὶ νὰ ζητῶ βνήθω.
Μὲ ῥι, σοῦ πῶ, νὰ ξυῖσθω.
Μὲ ψι, δὲν θάνη ἀλ' ἔθω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

339. Μωσαϊκὸν

Ἡ μωρεὶ καὶ ἡ πεύκη,
Ἡ ἑλᾶτη καὶ ἡ λεύκη,
Καὶ μαζὶ τῶν ἡ ἐλαία,
Ἀπὸ ἑνα τῶν δανείζον
Κι' ἄλλο δένδρον σχηματίζον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

340. Πυραμὶς ἀντετραμμένη

* * * + * * * = Ἐπιστήμη.
* * * + * * * = Κράτος; τῆς Ἑλλάδος.
* * * + * * * = Μέρος τοῦ σώματος.
* * * + * * * = Πηγὴν.
+ Οἱ πεντάγωνοι γινὲται Π. Διαθῆκη.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθηματος τῆς Πατρίδος

341—345. Μαρικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος· ἐλάττω· τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ μεταγραμματισμοῦ, ἄλλαι τότε λέξεις:
Ὅρος, Ἡρα, ῥόδον, ὁπός, χαρά.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποδοῦλου Ἑλλήνων

346. Μαρικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τώρα πᾶσι νὰ κυνηγήσω.
— Ἐλὰ Φάτη, ἂν ἦς, καὶ σύ.
— Τί κυνηγῇ, νὰ ρωτήσω;
— Ἀνὸν θάκοῦς ἀπ' τοῦ αὐτοῦ!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ ἄλλου

347. Ποικίλη Ἀκροστιχὴς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ

τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ῥήτορα.

1. Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 2. Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4. Ἡπειρος. 5. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 6. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματομένο Εἶφος
348. Φωνηεντόλιπον

πς - βς - σκνπτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος

349. Γρίφος

οα οα
οε οα
οε οα
οε οα οα — τὸ προ et
οα οα
οα οα
οα οα
οα οα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ Σουλίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀκλήσεων τοῦ 8ου φύλλου

88. Ἀμαζόνιος (Ἀμαζών, Ἴος).—89. Βόλος - βέλος. — 90. Κλώθω - Κλωθώ. — 91. Κωνσταντίας, Κωνσταντία.

92. Β Α Λ 93-95. 1. Κή-

Α Σ Ι

Υ Π Ρ

Α Λ Κ Α Ι Ο Σ

Γ Δ Ρ

Υ Α Ι

Λ Ε Α

Στόνος, τόπος, γόνος, γένος, μένος, μέλος.—96. (Ἐδημοσιεύθη λαμβασμένον: ἀντὶ Πόπης, ἤθελε Πίπης· καὶ τότε ἐὰν ἐσχηματίζετο τότε).—97. ΜΕΘΑΝΑ (Μιχρός, Ἐλα, Θάνατος, Ἄλλος, Νέος, Ἀντίστας).—98. Πάτριν μὲν, ἄκουσον δέ.—99. Ὁ ἔνδεκα εἶνε ἀριθμὸς περικτὸς (Ἦν ἐν δέκα ἡ νέα ρυθμὸς - περὶ τ' ὥς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΓΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου
ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Σοφία Μονοτράτου, Δ. Ν. Τσαφούκης, Ι. Α. Καποδιστριας, Ν. Κατσούρης, Ζωή Ἡπύτη, Βυζαντινὴ Νίκη, Σ. Α. Ροσσας, Σ. Βλαστός, Ν. Γ. Πελεργίης, Αἰκατερίνη Ι. Ντασιῶν, Γ. Ε. Ἀλιμπέρτης, Ἰω. Γ. Παναγιωτοπούλου, Αλ. Θ. Νικολάου, Καλλιμάντζος, Γεωμανοφίλους, Γ. Ε. Ὀλσεν, Γ. Κούγουντας, Δ. Π. Βερτόπουλος, Δ. Ε. Ψαροθετόδωρος, Θ. Γ. Γιαννιολοπούλου, Χ. Γ. Βούλτεψη, Β. Ἀγγελόπουλος, Μαρία Σαμαρτζή, Ἐλένη Ἐπισκοπῆ, Π. Μ. Καλλέργης, Χρ. Κατζίτσανου, Ἰω. Α. Ζήσιμος, Μαρία Α. Ἀλεξάνη, Ν. Κατότας, Α. Παπακωνσταντίνου, Α. Γ. Ζερμαλίας.

ΑΜΑΚΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΒΕΛΑΝΙΑΙΟΥ: Ἰω. Ν. Ἀντωνάτος.

ΓΑΛΑΞΕΙΑΙΟΥ: Ηλ. Γ. Σκουρτζής.

ΔΡΑΧΜΕΝΙΟΥ: Π. Α. Σταμιοπούλου.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Φρ. Μπαγκής.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Παπαστυροπούλου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Αθ. Α. Ρίτσος, Μ. Ν. Γιαννιτζίτης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Νυφούλα Ἀμυγδαλιά, Κατίνα Α. Γρίνη, Μαρία Α. Ἐοῦρη.

ΛΙΜΝΗΣ: Δ. Α. Κολάτος, Κ. Γυφτοδόμος, Καίτη Γυφτοδόμου, Μ. Γυφτοδόμος, Εὐάγ. Γυφτοδόμος, Θ. Γυφτοδόμος, Βιργινία Ρουσσοδήμου, Μαρία Ρουσσοδήμου.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπύρης.

ΠΑΤΡΩΝ: Μαρίνα Τσιάνη, Π. Τσιάνης, Ἑλένη Τσιάνη, Εὐφροσύνη Δημησίου, Σοφία Τσιάνη, Καλλιόπη Παπανδρακοπούλου Νίκη, Τάκης Σ. Σανθόπουλος, Ι. Βλάχος, Ντέμη Κανελλοπούλου, Βλ. Ἀντωνοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Θεοδοῦ, Μαρία Μ. Πατριώτου, Ν. Μ. Πατριώτου, Μ. Καλοκαιρινός, Ἰω. Κ. Κουτράλης, Στ. Β. Βαλασάκης, Γ. Ἐμ. Μεττάνης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Α. Θ. Παπάγος, Ν. Α. Φουντοῦκος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Ν. Βλάχου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Λαζαρίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΑἰΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΝΤΑΣΙΩΝ ἐν Ἀθήναις, ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΡΟΥΣΣΟΔΗΜΟΥ ἐν Ἀθηνῶν καὶ ἸΩΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ἐν Πειραιῇ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἰουνίου.